

И пожнѣ блаженный Іоаннъ на това мѣсто седмь лѣта и четири мѣсаци безъ да мѣ умръзне или да сѣ облѣни ни на часъ но прилагаше на ревнистьта си повече ревность, и на усердіето си еше при сѣрдце, и просто да речемъ въ старъ возрастъ юношескъ пѣргавнѣ показваше. И мнозина идяхъ при него и приносяхъ недѣлгавѣ си, кои съ неговитѣ молитвы здравы быкахъ.

И като сѣ расчѣ за него по сичка таа земя, мнозина поревновавше добродѣтелното негово житіе, изколихъ да живѣатъ съ него, направихъ цѣрквѣ тамо въ пещерата и составихъ обитель (монастырь), началника и пастыря имѣше преподобнаго отца. Който добрѣ упасе стадото си, мнозина приведе къ богѣ, направи велики и преславни чѣдеса, и пристигнѣ въ глѣбокъ старость. Но кога че разѣмѣ своето къ богѣ отшествіе, обрати сѣ на молитва, теплы сълзы изливаше изъ очи, и приклонивъ колѣна, боже, дѣлаше, вседержителю, прїими мѣ грѣшнаго и недостойнаго раба своего, и сочѣтай мѣ въ лика на твоитѣ избранни: зачото ничто добро не направихъ на землата блаже, того ради моля твою благость, да повелишь за да дойде ангелъ благъ, като да не възбранѣтъ лѣкавитѣ дѣхове моего възлѣзваніе. II, Господи, въ рѣцѣ твои предакамъ дѣхъ мой, катъ издѣма, а вѣ въ рѣцѣтѣ божїи предаде дѣхъ. Поживѣ же до кѣдѣ седемдесать години, а престависѣ въ лѣто Господне 946. мѣсца Августъ ии. и погребохъ го на мѣстото мѣ неговитѣ ученицы.

Като сѣ вѣ минѣло доволно время, не изреченно благоволеніе исхождаше отъ гроба неговъ. И като открихъ гробъ, видѣхъ тѣлото преподобнаго совершенно цѣло, и совѣмъ непричастно тли (не нагнило никакъ) испущаше благоуханіе веліе, така что всякого подвигаше къ мѣ божественнѣ ревность. II отъ тогда много и различни чѣдеса сѣ совершавахъ въ неговъ гробъ всякой день, и различни болѣсти сѣ извѣрчѣвахъ.

Слѣдъ нѣколко години имавъ сватый отецъ на сѣнѣ и гѣмѣнѣ, и позелѣка мѣ да принесе мощитѣ его въ градъ Средецъ. И така като направихъ славословіе, честно принесохъ честнитѣ неговы мощи въ славный градъ Средецъ и положихъ ги въ цѣрквата на св. апостола и евангелиста Лѣка. Послѣ сѣ направи цѣрква и во името негово гдѣто сѣ и положихъ честнитѣ неговы мощи, дивны и преславны творѣще чѣдеса. Што и Гръцкій самодержецъ Манѣилъ, който владѣше въ това время Средецъ, като страдѣше въ мышцѣтѣ си до толко, что вситѣ дѣкарски хитрости неможихъ да мѣ помогнѣтъ, притече за помощъ при сватого, и а вѣ отъ болѣстѣта си сѣ отмѣни.

Въ царството гръцкаго цара Андронѣк, унгарскій краљъ минѣ съ войскитѣ си дѣнавъ рѣка, и като покори вситѣ до Средецъ